

[Kjeld Olesen.]

plads. De kredse, der med offentliggørelsen af nogle bynavne gav anledning til den store indgriben, har givet opnået, hvad de ville, og desværre må vi konstatere, at de unødigt er blevet hjulpet af regeringens medlemmer.

Langkilde: Indledningsvis vil jeg takke statsministeren for den redegørelse, han afgav, en redegørelse, som jeg mener på en meget nøgtern måde placerede de problemer, som her er rejst, i deres rette sammenhæng og i det naturlige plan.

Lad mig dernæst slå fast, at den konservative folketingsgruppe har den ganske bestemte opfattelse, at de lovbestemmelser, som vi har i straffeloven, må bringes til anvendelse over for forsøg på at skade danske interesser. Sådanne forsøg kan synes gjort gennem visse aktivisters aktioner og ved offentliggørelse af beskrivelser af danske forsvarsanlæg og deres funktioner, men afgørelsen af dette spørgsmål ligger nu hos domstolene; det kan kun være regeringens og anklagemyndighedens opgave i denne forbindelse at indbringe disse spørgsmål for domstolene og gøre det hurtigst muligt.

Den forespørgsel, som det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen har rejst om visse retspleje- og straffetsproblemer i forbindelse med aktionerne mod danske forsvarsanlæg, er jo ganske karakteristisk, som også nævnt tidligere af statsministeren, for det ærede medlem. Der er i realiteten ikke tale om en forespørgsel, der er tale om en række uunderbyggede påstande. Det indledes med en påstand om tiltagende brug af politistatsmetoder. Her benytter det ærede medlem sig måske undtagelsesvis af et meget veldefineret begreb. Det kan nemlig vise sig ved en undersøgelse af de leksika, som står herude, og også udenlandske leksika, at det ligger helt klart, hvordan man definerer begrebet politistat og politistatsmetoder. Det er knyttet til to forudsætninger, nemlig at der ikke findes en kontrol ved uafhængige domstole, og at der ikke i et på demokratisk grundlag valgt parlament findes parlamentarisk ansvar for politiets handlinger. Det ligger helt klart, hvad man forstår ved betegnelsen politistat, og det vil altså kunne bekræftes ved undersøgelser af

leksika. Jeg har ganske vist ikke set de østeuropæiske, f. eks. sovjetiske, leksika, men man kan vel med nogen ret antage, at det er ikke så stort behov der for en egentlig leksikondefinition af et fænomen, som man i den grad kender fra det barske dagligliv.

Det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen anvender i sin forespørgsel frejdigt dette begreb, næppe af uvidenhed, for hans næsten globale viden er jo kendt for dette tings medlemmer; så sent som i går mente han at måtte yde sit bidrag til opklaring af et mord i Jylland; og fra tingets hverdag kender medlemmerne det ærede medlems docerende indlæg, fyldt med en viden, som synes forholdt alle andre medlemmer, og som meddeles på en måde, som når en lærer giver en lidt tung klasse en ekstra lektion.

Misbruget af ordet politistatsmetoder følges op af urigtige påstande om ransagninger uden dommerkendelse, manglende vilje til efterforskning og beskyttelse af tjenestemænd, der har afgivet falsk forklaring for retten. Om disse påstande og deres urigtighed skal jeg ganske henvise til den redegørelse, som statsministeren har givet.

De sager, som danner baggrund for denne debat, drejer sig om sigtelse for overtrædelse af straffelovens § 110 a, det, man kalder den milde spionageparagraf; egentlig spionage er der jo ikke tale om. Men jeg vil gerne sige nogle ord om selve paragraffen. Som statsministeren nævnte, har den eksisteret siden 1914, og det var, fordi den daværende regering fandt det påkrævet at indføre en bestemmelse, der, som det hedder i en betænkning af 1912, som ligger til grund for bestemmelsen:

„forbyder en række forskellige handlinger, hvis udførelse kan virke skadelig for statens interesser.“

Staten kan ikke finde sig i disse handlinger og må fordrer en sådan agtpågivenhed, at både forsætlig og uagtsom overtrædelse af bestemmelsen straffes. Med visse mindre ændringer med hensyn til omfanget af de ting, der således er beskyttet, går bestemmelsen videre gennem straffeloven af 1933, og den forefindes også i den nye udformning af kapitlerne om forbrydelse mod statens selvstændighed og sikkerhed, kap. 12 og 13 i straffeloven, som blev indført i 1950. For-